

Sy-li spěwał,
Pilnje džětał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spař měrnj
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džětaš
Wšědne dny;
Džěň pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh ći khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Sěrbske njedzelske kópjeny.

Wudawa so kóždu kobotu w Smolerjez knihicziščječni w Budyschinje a je tam sa šchwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

Jutry.

Mark. 16, 1—8.

Jako jutrowne ranje kwitalše, džěchu 3 pobožne žony k rowej Šbóznika, so bychu jeho žalbowale. Wone mjelcžo džěja, pschetož wone šu srudne. Jena starosć jim pak rót wotewri: „Šchtó nam tón kamjeń wot rowowych durjom wotwali? Šdy by row samknieny wostał, kať srudne bychu wotesčle. Kamjeń srudoby by ležał na jich wutrobje a žiwjenju.

Jutrowne ranje wotwali wsčitke kamjenje starosće:

1. Kamjeń wot Anjesoweho rowa;
2. kamjeń wot nascheho šwědomnja;
3. kamjeń wot naschich rowow.

1. Te žónske šo dopomnja na tón wulki kamjeń, hdyž k rowej džěja. Duž to praschenje: Šchtó nam tón kamjeń wot rowowych durjom wotwali? To je po šdaczu mała starosć, ale w njej je wobsamknjena ta wulka starosć a to wulke praschenje, kať je š zpsła k temu dóńcž mohło, šo je šmjercž nad tym Anjesom dobyła. Tón kamjeń jeho nětko ša nje pschitrywa se wschittimi nadžijemi, kotrež šu hajite. Haj, hdyž tón kamjeń na rowje wosta, potom bychu podarmo nadžiju mēle. Ale hlaj, šhto šta šo na jutrownym ranju? Šdyž wajchtarjo tam wachuja, semja sarža. To je snamjo, šo šo něšhto wulke štanje. Jandžel wotwali kamjeń wot rowa. A jako te žony k rowu pschindu, je kamjeń wotwaleny. W rowje wuhladaja jandžela w młodženzowej

podobje, š dolhej bělej draštu wozžeteho. Wone šo štróža. Tón jandžel k nim rjeknje: „Njestróžcže šo; wy pytacže Jesuša Nazarenškeho, teho šchizowaneho; wón je štanjł a njeje tudy.“ Kamjeń wot rowa Šbóznika je wotwaleny, to je nasche jutrowne wjěšele. Šhrystuš je štanjł, wón je mješ šwojich wuczobnikow štipił; wón je dobył nad rowom a nad šmjercžu. Wón je štanjł a jako horještanjeny je žiwy a knježi do wěcznosće.

2. Ale kať šteji nětko š nami? Nimamy tež my cžěžki kamjeń starosće na naschim šwědomnju? Njějšmy my kať jeho wuczobnizy, kiž domach šedžachu we wulkej srudobje šwojich hrěchow dla, pschetož woni běchu šwojeho mištra wopušcžili? Njějšmy my tež wot njeho cžěkali w žiwjenju a won běhali do šwěta? Njěleža hrěchi na naschim šwědomnju kať kamjeń? Haj: Šchtó wotwali nam kamjeń wot nascheho šwědomnja? Pohladajmy džěnka na row Šbóznika: Wón je wotewrjeny. Džimy do rowa a šlyšmy, šhto tón jandžel praji. Wón njepraji jenož: wy pytacže Jesuša Nazarenškeho, ale pschitaji: teho šchizowaneho; wón je štanjł. Wón čže prajicž: Wopomńcže, šo je wón šchizowany niz šwojich, ale waschich hrěchow dla. Šhrystuš je naschich hrěchow dla podaty a nascheje prawdosće dla šbudženy, šo bychmy w nim ta prawdosć byli, kiž psched Bohom placzi? Jutrowne ranje je kamjeń wot nascheho šwědomnja wotwaliko. Šbóžny, kiž to š wutrobu wěri.

3. Jutrowna powjescž hiščcže te kónzej njeje. Jandžel praji: „Horještanjeny prjedy waš póńdže do Galilejsće:

tam budźecze jeho widźicź, kaž wón mam prajil je." A tak je šo stało, wón je šo husto tym šwojim šjewil, šo bychu wěšći byli, šo je horjestanyl. Dale wěštosć wotwali nam kamjeń tež wot našchich rowow. Šdnž my wěmy, šo je Šhrystuš stanł, dha my tež wěmy, šo my w rowje njewostanjemy. Wón je tón přeniczi byl mjes tymi, kiž šu wuřnyli. Kaž šu jeho wučobnizy jeho widželi w pschekrařnjenju, tak tež my jeho wohladamy wot woblicza k wobliczu. Pšchetož wón je prajil: Wótče, ja chzu, šo, hđžež ja šym, bychu tež czi byli, kotrychž mi dał šy, šo bychu tu krařnosć widžili, kiž ty mi dał šy. Šchtóž to wěri, šmėrom šmjerczi napschecziwo hlada a spėwa: Šsmjercz, hđže je twoje žahadło? Šdže je, hela, twoje dobyče? Bohu pať budž dzał, kiž nam to dobyče dawa psches našeho Šnješa Šesom Šhrysta. Šamjeń.

Šiwa kšchesczanowa nadžija we šwětle jutrowniczi!

(1. Šėtr. 1, 3—9.)

Šlós (Š. miš. harf., czo. 48): Šěť wjeřelmy šo wutrobnje! Šalleluja —
abo (tež 111): Šženš Boži Šsyn ma dobyče —*

Šsyn Boži móz je šmjerczi wšať — šalleluja —
A durje rowa pschelamať. Šalleluja.
Wótž šbudžil jeho š mormych je, šalleluja,
Nam psches njoh' škicžil žiwjenje. Šalleluja!

Budž Wóh, Wótž wěčny, šhwaleny, šalleluja:
My wumoženi jeho šmy! Šalleluja.
Troscht jutrowny je šesřhadžal — šalleluja —
A nadžiju nam žiwu dať. Šalleluja!

Šěť šnowaporodženi šmy — šalleluja —
A wuhlad mamy radořny, šalleluja;
Nam dobyło šo herbřtwo je, šalleluja,
Kiž do wěčnosće njeshinje. Šalleluja!

Ššches horjestacze Šnješowe — šalleluja —
Nam šawěšcžene njebjo je. Šalleluja.
— To nješachodne, nješwjadne — šalleluja —
A nješmasane herbřtwo je! Šalleluja.

Wóz Boža wěra našcha je, šalleluja,
Kiž Šesom Šhrysta šapschimnje. Šalleluja;
Naš we wěrije Wóh šakhowa, šalleluja,
Nam psches nju šbóžnosć poškicža. Šalleluja. —

Tu malu šhwilku cžėpimy, šalleluja;
Pať wjeřelicž šo budžemy, šalleluja,
Šdnž pschewinjemy psches wěru — šalleluja —
A džemy k wěčnom' žiwjenju. Šalleluja.

Ššches wohen kručze špytane — šalleluja —
Še cžasto šloto šachodne, šalleluja;
Pať wěra wjele krařniřcho — šalleluja —
Nam wučžiczi šo psches horjo. Šalleluja.

Tu njewidžimy Šbóžnika, šalleluja,
Š nim lubošć žiwa šjednocza, šalleluja;
Wón junu šmėje šjewicž šo — šalleluja —
A wěčzne nam dacž krařestwo! Šalleluja.

* Šo tymle hłóšu šo šalleluja — š 1. rjadki do 2. šakunwřšči tu — wospjetuje a runje tak ma šo š nim w 3. a 4. rjadžy! —

To krařne budže wjeřele, šalleluja,
Kiž wěra našcha dořtanye, šalleluja;
Šdnž na tónž wěry dozřimy, šalleluja,
Wřšak wěčnu šbóžnosć šmėjemy! Šalleluja! —
U.

Šošlednje pruhowanje.

Še žiwjenja wulkeho wučerja.

Wjele pruhowanja šo ma š maľymi a wulкими wučomžami. To najcžėřšche pať pschińdže na tónžu, to je wumřecze. Šěťotřžkuli je jara derje wšymil žiwny byčž. Šako pať k wumřeczu pschińdže, bu jemu štyřno. A my wřšitzy, kiž chžemy tola dobri šchescžijenjo byčž, njewěmy, tak nam junu wokolo wutrobny budže, hđnyž nam we wuřchomaj šaschumi kaž šatrařchne morjo, hđnyž šo na woczi kaž husta mħla pošoži, a dych pschezo cžėřřcho a cžėřřcho won a nuts dže. Duž je dže derje, druhdy šo na wumřecze dopomnicž a šebi na wudychanju šwěrnnych šchescžijanow šnamjo wřacž.

Tam leži w Šipřku wšřjedž 18. lěťštotka šnaty lubny muž, šnamjenity wučer, šěťotre psches 50 lěť štary, na šwojim łóžu. Šo napohladže mohł jeho ša 10 lěť štarřcheho mēcž; pschetož w šwojim žiwjenju je wjele š šhorošczu šo bėdžicž měť. Šsam-lutki cžišcže tu na šwěcže šteji, wóženjenty njeje, jenož šěťotřš pschecželjo šu wokolo njeho šhromadženi. Šunje šo durje cžicheje komory wocžinja, a nuts šastupi duchowny š Božim wotřafanjom Šhory šo pošledni křócž špowjeda, a pschi wodacžu hřechow bħyřcž radořcže na jeho wobliczo štupa. Š hłubokim hnučžom Šnješowe cžėło a krej wužywa. Šako šo duchowny modli: „Šnježe, kotrehož lubo mařch, tón leži šhory,“ jeho šhory š tym šdychnjemjom pschetorhnye: „Ač, hđny byč to byl! Šnježe, ja šo k twojej hnadže nadžijam, šo mařch mje jako šwojeho lubo!“ Pšchi ššóncženju šwjateho škutka šam šebi k troschtej praji: „To je šawěšcže wěno a jara dořtojne šłowo, šo Šhrystuš Šesuš je do šwěta pschishol, hřěřch-nikow šbóžnych cžinicž, mjes kotrymiž ja tón přeni šym. Tež mi je šo šmilnořć dořtala! To je moje wěrumuřnacze na šmjertnym łóžu, na kotrež žiwny šym a wumru.“ Pšchezo šłabschi bu potom, pschezo cžišchichcho wutroba klapařche. Duž hiřchcže šwojim pschecželam pschiwola: „Ša njemóžu wjele wjazy šapschijecž, ale pschiwolařcže mi jenož mjeno mojeho Wumožnika; hđnyž to šħyřchu, nowu móz a wjeřelošć w šebi šacžuwam. Ššóncžnje šo praschěřche, kať dolho dře budže jeho šmjertne bėdženje hiřchcže tracž. Ša to wotmolwjenje: „Ššnano hiřchcže hodžinu!“ wón šawyřřkajo ružy pošbėže a šawola: „Bohu dzał! hiřchcže hodžinu!“ To bėchu jeho pošlednje šłowa. Šotom šo š jařnym woblicžom na boť wobroczi cžišche hubje hibařche a wuřny, na hnujaze wařchnje wot duchowneho š pošohnowanjom wuhotowanu.

„Tak wřšitzy šbóžnje mru.“

Štrėjazy bėřche Šchescžijan Bohabój Šellert, prošekor w Šipřku. Šžehodla tak š mėrom a cžišche wuřny? Šžehodla bėřche jeho šmjercž kaž wřřłanje? Šokelž bėřche prawje řhodžil w žiwjenju. Pšchetož cži, kotřiž hjes poroka prawje řhodžili šu, pschińdu k mėru a wotpočžuja w šwojich komorach.

Duž, mój šchescžijano, chžesř-li junu derje wumřecž, budž derje žiwny, pytaj Šnješa Šesuša, wřšitko druge njepomħa, abo kaž je štary Šellert w jenym šwojich šhėřłuschow prajil: „Žiwny budž, kaž we šmjerczi junu budžesř žadacž šebi.“

Wóh tón Šnješ daj nam wobřtacž — w pošlednim pruhowanju. Žyly šwěť wot teho wotwřřuje. M. w M.

Wo kħėřłuschach na wřřchřim chorje.

(Ššóncženje.)

Šažo šu wuřładowarjo, kiž praja, kóždy jenotłiwny psalm pschėđřtaja „řtopjeń“ myřle, kotraž budže w šłėdowazym psalmje

dale wjedźena. Tak Chrst, kiž 1869 swoju knihu wo psalmach wuda a praji, so w tych 120—134 so myšle najhłubšeje bolosće hač do najwjetscheje wjekełosće wupraja. Wón so staji na stronu tych „myšlickich“ wukładowarjow šrijedźneho wěka, kotřiž wudawachu, so so w naschich psalmach stopjenja wopisane, po kotrychž ma duscha pschi jejnym dželenju wot semje hač do jejnego sjednocy enja i Bohom horjestupacž. Přeni, wot kotrehož je tajke wukładowanje snate, je wótž Athanasius, tón pošledni je Staupiz, Lutherowy wučer. Naš njemóža tajke wukładowanja spokojeć.

Wola Luthera namakachmy nětk hižom to wuprajenje, so je Wikkawšch i Syra napišmo „kherlusche na stopjenjach“ do sjednocy czenja pschinjebl i 15 stopjenjami templa, wot krala Herodascha natwarjeneho. Tutón nahlad mějachy hižom khesčizjansky wukładowarjo w časju Hieronymusa, kiž běchu k njemu pschischli psches wobhonjenje w židowskim talmudze. W nim so pschi wopisowanju Herodaschoweho templa sledowaza powjesč namaka: „S pscheddwora žónskich wjedzechu 15 stopjenjom k pscheddworej židow, kaž tajke 15 stopjenjom w psalmach namakamy. Na nich spěwachu levitojo. Wone njeběchu rune, ale wushibnjene w podobje polojećneho wotřeja. Na šwjedzenju jelenych hětow, hdyž so šwjatocznje woda czerpasche, stejachu levitojo i harjami, i drometami a i druhim musikalnym gratom na tutyh stopjenjach.“

Delisich je nětk prajił, so je tuta powjesč wot židowskich talmudistow jenož wumyšlena k temu wotpohladej, so bychu i nej wukładowanje dobyli sa napišmo naschich psalmow. Wschaf so tola tajke stopjenja w šwjatym pišmje stareho kluba nihdže naspomnjene njenamakaju. Tola Greifswaldski profesor Riedel sa to wustupuje, so so tajke stopjenja tu pschezo dyrhiale byč. Templowa hora nima wschaf na swojim wječhu tak wulku runinu, so mohł hdy na nej templ se wschěmi swojimi pscheddworami město męcž. Wo jeho mēnjenju je na runinje šamej jenož temp i šam i dwěmaj pscheddworomaj, tym tych mēšnikow a tym židowskich mužow smēstnjeny byl. Tón tych žonow ležesche niže. 15 stopjenjom wjedzechu dele k njemu. W templu šamym so ženje njeje spěwalo. Wschaf wón njebe dom, w kotrymž bychu so ludžo k natwarjenju w Božej službje šhromadžowali, kaž so to stawa w naschich khesčizjanskich zyrkwjach. Hdyž je so wot levitow spěwalo — a to je so stalo na wyšofich šwjedzenjach psched zylej židowskej gmejnu a tež, hdyž jednotliwi pschihadžachu, so bychu džakne wopory, te sa hrěch, sa winu a kaž běchu druge w šakonju poručene, pschinjebli, dha pschi tajkim spěwanju levitojo kóždy krocž na špomnjenyh stopjenjach stejachu. W jara šajimawym nastawku, woczisčezanym w přenimaj dwěmaj šschiwkomaj „noweho zyrkwineho časopisa“ 1906 pyta nětk Riedel dopokasacž, tak kóždy tych 15 psalmow po swojim wopšhijecžu je so derje temu hodžil, so by so spěwal wot Levitow, stejazyh na špomnjenyh 15 stopjenjach, pak na wyšofich šwjedzenjach psched wulkej cžrjodu šhromadženyh židow, pak psched jednotliwymi, kiž běchu k pschinježenju wěštyh šakonškich woporow k templej pschischli. Pschi pošlednej škladnosčzi štaj so wěšče 127. a 128. psalm spěwaloj. Wo šakonju, kotrehož wustawki so 3. Mój. 12 napišane namakaju, mějesche žona, kotraž bě porodžika, po tych dnjach jejnego wučizščenja jehujo, lěto stare, pschinjesč k šapalnemu woporej a mlodeho holbja abo tujawku k woporej sa hrěch psched durje hěty šhromadžena temu mēšnikěj. Durjam hěty šhromadžena bychu w posdžischo natwarjenym templu wotpowjedali te stopjenja, kiž i pscheddwora žónskich horje k tym druhim pscheddworam wjedzechu. Hdyž so nětk židowske maczerje i tajkim woporom bližachu tutyh stopjenjam, tak so šwjelichu nad wot Levitow spěwanym postrowjenjom: „Slaj, džěči so dar teho šnjeja, a plód žiwota je šchenkowanje,“ abo „twoje džěči budža jako woliwowe halosy wokoło twojeho blida“, wěšče niže mjenje hač nasche khesčizjanske šerbske maczerje, hdyž wone po

dozonjanyh njedželach se swojimi džěčatkami šwój strowy a wjekeky kemschithód džerža a pschi šwjatocznym požohnowanju se rta šwojeho duchowneho šłowa teju šameju 127. a 128. psalmow šhlycha.

M. w H.

Sažne wobroczenje.

Wěrne a wužitne powjedańčko se šarscheho časja.

(Potracžowanje.)

Šhynli Wy tak dobri byč a mi prajicž, kotru pomocnu wěž Wy jako najmóznischu k požynjenju wěry džeržicže? Huso šebi myšlu, so tola nicžo jašnische njeje, hač hdyž Šbóžnik praji: „wěc jeno, dha budžesč šbóžna!“ — „Hdy by ty wěricž mohla! Temu, kiž wěri, so wschitke wězy móžne.“ — Šak huso šadam, so bychmy wschitke hory pschestajicž mohli, kotrež nam šwětlo jeho hnadu potaja a šaczěmnjuja, so bychmy pschistup k Bohu psches jeho šwjateho Duchu měli a so pscheczelnje i nim jako i najlubšchim pscheczelom nascheje dusche rošrěčowacž mohli. Šajku šmilnosč wopokasuje Wóh nam hubjenym štworjenjam! Š tola šforžimy a moršotamy tak radži. Šch, luby knjes duchowny, ja prošchu Šbóžnika, so bych jeho wjazny nješrudžika, kaž šym dotal cžinila. Š temu njetrjebam Wascheje rady a waschich proštwow sa šebje. Šajke wošchemjenje a wubudženje namakamy, hdyž něšoho widžimy, kiž we wěrnej bohabošoczi šhodži a k jeho šnamjenju a podobnosčzi so pschekrašnicž pyta. Šak krašne a wošchemwaze pak tež to je, hdyž móžemy na šemi i prawowěrjazymi wobšhadžecž, kotřiž swoju wutrobu na to, šchtož je horkach, škožuja: dha so to tola pschirunacž njehodži i šamnym šbóžnym časjom, hdyž budžemy do wjele krašnischeho raja pschekadženi, hdyž budžemy štajnje Boha lubosče widžecž móž w lubošnym woblicžu šesom Šhryšta, jeho Šsyna, kotryž je ta jašnosč jeho krašnosče a podobnosč Wótza; haj, hdyž budžemy, šmy-li w nim namakani, k njelicžomnym šhlyam jandželow, wokoło jeho tróna stejazyh, šhromadženi!

Šch, so bych ja tudy na šemi šwój šschiz nješč a pod šchitom teho šroschtnje wojowacž mohla, kiž město cžesče, kotraž jemu šlužesche, martru šschiza sa hanibu šnoschesche a nětk, woblecženy i majestetu, k prawizy šwojeho Wótza šedži!

Wšnicže wote mnje džak sa Waschu mi datu dobročiwu dovolnosč, so šmēm wam pišacž. Ša cžuju, so moja štrowosč wotbjera, a w cžěžkich a šlabych hodžinach namakam w tym polóženju, so šam tute moje myšle pišam. Ša mam k šam to doměrjenje, so Wy po swojim pucžu wješele dale pšndžecže, dokelž šče temu džak winojczi, wot kotrehož wschitkón dohry a wschitkón dozonjany duchowny a cžělny dar wušhadža, kotryž je wón psches šwoje žohnowanje šam a Waschemu prózowanju wudželil. Ša derje wěrju, so macže huso wschelke wobcžěnosče šnoschycž; ale psches Božu hnadu ma napošledku wscho šwój wužitk. Ša so nadžijam, so so te pscheczimnosče, wo kotrychž mi njedawno powjedaschče, pscheminjene. Mojej šarschej štaj, kaž pschezo, džak budž Bohu! zyle štrowaj. Wěšče rošcžecže a pschibjeracže Wy pschezo dale a bóle w pšnacžu a lubosčzi Šhryštufowej. Tón čas, so šaš wjazny widželi nješšmy, šda so mi jara dołhi. Ša so štoro hanibuju, šaš prošycž, so byšcže tak šhudych ludži, kaž my šmy, w jich šhěžny wopytali. Njemohli Wy k nam pschińcž, by nam jara lubo bylo, byšcže-li naš i někotrymi ryncžkami šwjelili. Njeměcže mi sa šlo, so šam tutón list pschipšczewam, dokelž je tak hubjenje pišany; so to nješšym lěpje nawuškla, na tym bě wulka njerodnosč w mojej mlodosčzi wina. Ša drje so w cžitanju jara prózowach, niže pak w prawopišanju, a nětk šym tak šłaba a hubjena, so to wjazny wušncž njemóžu.

Ša šhlychu huso wšobny mjenowacž, kiž so psches Wasche šłowa k dohladanju pschischle. Šad tym mam wulke wješele, a

jeli temu tak, dha bym wěsta, so budźecze so wy tež nad tym wjekeleć. Za hebi žadam, so by skoro tón čas pschischol, hdžež budze čiste ewangelion wo Khrystuſtu we wschěch zyrkwjach kwěta předomane, a hdžež wschitzu teho Knjesa pōsnaja. Psches Božeho Duchu s jednoczeni budza wschitzu w Khrystuſtu jeno jena wutroba a jena duscha. Za wěm, so budze wasche najwjetšje wjekele, wobstajnje na sbožu duchow k česći Božej džělacž. Wy služicze dobremu Knjesej a móžecze so dobrego myta s wěstoscju nadžecž.

Za proschu Boha, so by Wasche mozy poſlynił; a proschu Waſ, mój Knježe, so byšćeze mi moju křoblosć a moje pišmo sa ſto njewſali. Mojej lubaj starschej dawataj Wam s ponižnej a džakownej wutrobu wjele dobrego prajicž, tak kaž tež

Wascha

Wam poddana služobniza w Khrystuſtu,

Marja W.

Tutón list je wěrne a žive s namjo jejneje dusche. Njech bychu jón wschitzu, kiž jón čitaja, s křesćijanskej myšlu čitali a w žohnowanym wopomnjenju sakhowali.

(Pschichodnje dale.)

Wschelake s bliska a s daloka.

S a s a. Njědzelu Palmorum mějesche so tu pschijimanje berbskich džěci nascheje woſady. Džěci so seńdžechu na nowej schuli w paczerškej stwje. Po němskej kemschi, 1/2 10 hodž., džěche jich kwjatoczny čas k Božemu domej, wjedzeny wot Słecžanskeho a Lasowskeho druheho knjesa wučerja. Swony jim na pucžu swonjachu a tak mnohe wócžto s wutrobnej luboscju a mnoha wutroba s horzym sdychnjenjom jim napschecžiwu a sa nimi hladasche. Pschi zyrkwinych wrotach knjes duchowny čas woczakomasche a wot knjesow wučerjow pschewja. Přeni wot hólzow, kiž sa nim k kwjatemu woltarjej džěchu, bě Jan Handritež s Tsjochžon s Lasowskeje schule a přenja holza bě Lejna Schusterez s Sipjanskeje schule. S žyła běchu 17 hólzow a 28 holzow, to je 45 džěci, kiž běchu pschihowane a swólniwe, sjawnje psched Bohom a křesćijanskej woſadu swoje wěrnusnacze wotpołožicž a spěwacž a sľubicž: „Gaj, ny chzemy džeržecž kwěru.“ Pschi pruhowanju so pokasa, so so skoro wschitke derje a rjenje něšcto wot teho, „schtož je nusne“, nawukle. Woſada se s janimjom poſľuchasche na praschenja a wotmolwenja, a s nanao bě mjes tmy, kolsiž předomanje a Bože kłowo wjele dlěje hacž tute džěci sľuscheli běchu, tak někotry, kiž je so džiwat, so je tak wjele sabyl a na wjele praschenjom njeby ani hebi ani druhemu wotmolwenje dacž mohł. — Naposľedku starschi se swojimi džěczimi hromadže do najkwjeczisheho sastupichu a kwjate wotkasanje wužiwachu. A nětk njech w dalschim žiwjenju džěci džerža, schtož so sľubite: kwěrnoscž swojemu Sbožnikaj a jeho kwjatej zyrkwi, so bychu Bože kłowo radny dale sľuschale a wuknyle a po Božich pucžach khodžite, — kwěrnoscž we swojim powolanju, we wucžbje a sľužbje doma abo we zusbje, — kwěrnoscž swojimaj starschimaj, so bychu spytale jim něšcto sarunacž a wotplacžicž luboscž a kwěrnoscž, kotruž so hacž dotal wot nana a maczerje w kłotej mladosći bjes staroscze wužiwale a tak pschisporjale swojeju starscheju a twarili s nami swoje sbože. Sbože jim pschejemy; ale dacž my je njemóžemy. Budža je namakacž? Noczemy sabycž, so je čert hotomy, je do pusćiny wot Boha přecž a do kwěta wjesć a je sawjesć „do njewěry, sadwělowanja a drugeje wulkeje haniby a sľoscze.“ Wachujmy a modlmy so, so bychu do spytowanja njepadnyle a w spytowanju njepschestupile; njewopschestałmy napominacž, so njebychu swojeho Sbožnika a modlenja sabyl, dha budže Boža hnada jim kryw a schit psched wschitkim sľym a mój a sľynoscž k wschemu dobremu;

dha budža sbožowne tu a sbožne tam psches Jesuſa, nascheho Sbožnika. K temu pomhaj mladym a starym!

—r.

Serbski džěci budže sašo sřjedu po jutrach w Budyschinje a to w nowym Macžiczym domje. Macžiza ma swoju lětnu sřomadžisnu, na kotruž so wschitzu Serbja wutrobnje pscheproscheni.

S wulkim džatom na to spominamy, so je knjes farat em. Urban naschim serbskim paczerškim džěczom pschi konfirmaziji rjanu spomnjenku daril na wobnowjenje křesćanskeho sľuba s tym napišmom: Pójcze nětk dom do Serusalema. Njech hebi naschi mlodži křesćijenjo rjany křelusch do wutroby wošmu a tak pucž swojeho podrožnistwa czahnu domoj do Serusalema.

Sdnyž s my s radoscju sľuscheli, so je sakski sřejm železnizu wot Kalez k pruskim mjesam pschiswolil pschidže nětko s Barlina powjesć, so budže so tež w pruskim sřemje wo nowej železnizu wot Wojerez k sakskim mjesam wuradžowacž. Bjes dwěla tež sřejm do teho swoli, so móže so bórny s twarom sapocžecž.

Woheń-plumaza hora Bejow, kotraž je wot stareho cžaba strach byla sa wschitkich w bliskoczi bydłaznych, je so sašo w swojej žykej straschnosczi wopokasala. Město Ottojanow je žyke wupuscžene a hora dale sakhadža. Wjele stow ludži je we wohuju a horzym popjele, kotruž wokolo hory sľetuje, sranjenych a morjenych. Železniza wjazny k horje jědbicž njemóže. Sajimawe je, historiju straschnoje woheńplumazeje hory wopomnicž. Hacž do 63 p. Khrystuſtu myšlachy hebi, so je woheń w horje hašnył. A hlaj, hižom w tym sranym lěcze buschtej měscze Pompeji a džěla s Herkulanum snicženej. Lěto po tym běsche sramo Neapel, kiž dale leži, w strasche. 79 po Khr. běsche tón wulki wuwal, kiž Pompeji čisće wupuscž. Po 100 a 200 lětach sapocža puchaza hora nowu straschnoscž sřewicž. 1139 posľedni křocž wobydlerjom do stracha staji. Nětko so sešda, kaž by k měrej pschischla. Tola 1631 sta so tajki wuwal, so psches 3000 ludži žiwjenje sľubi. W 19. lětsotku běsche najstraschnišchi wuwal 1822. Wot teho cžaba běchu mjeńsche wuwale, posľedni 1903 a nětko sašo tele wulke sanicženje. To cžlowjel cžuje, tak wón nicžo njeje se swojej mozu a rošmom.

Daliske dobrowolne darj sa wohe armeniske křoty.

S Kotecžanskeje woſady psches knjesa fararja		
Garbarja: M. M.	4 hr.	— np
M. M. s Demjan	1 "	50 "
San August Henka we Wulkej Dubrawje	3 "	— "
S Kalezanskeje woſady		
M. M. s Komorowa	2 "	60 "
M. M. se Stróže	2 "	— "
M. M. s Kalez	— "	20 "
Lukasch s Kalez	1 "	— "
Hana Kralež s Komorowa	1 "	— "
M. M. s Kalez	3 "	— "
Zony se Stróže	3 "	50 "
M. M. s Sitta	3 "	— "
Měšcher s Kalez a jeho kotra Augusta Měšcherjež	2 "	— "

Sřomadže: 26 hr. 80 np.

W mjenje wbohich křotow wutrobnj džak.

Gólcž, redaktor.

„Pomhaj Bób“ njeje jenož pola knjesow duchownych, ale tež we wschěch pschedawarjach „Serb. Nowin“ na wsach a w Budyschinje dostacž. Na schtwórcž lěta placži wón 40 np., jenotliwe cžisła so sa 4 np. pschedawaju.